

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 533/2016-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti INOUT STUDIO, s. r. o., Palkovičova 9, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Juraj Bizoň, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj podľa čl. 17 ods. 1 a 4, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 276/2013 z 24. mája 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti INOUT STUDIO, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti INOUT STUDIO, s. r. o., Palkovičova 9, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Juraj Bizoň, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj podľa čl. 17 ods. 1 a 4, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 276/2013 z 24. mája 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľke v procesnom postavení odporkyne v konaní pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 16 C 29/2013 sa navrhovateľ [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľ“), domáhal nariadenia predbežného opatrenia, ktorého podstata spočívala:

«(a) v odstránení dielov č. 1-5 audiovizuálneho diela [REDAKOVANÉ] z internetových stránok www.lokalTV.sk, www.facebook.com/LokalTV.official a www.youtube.com/user/LokalTV2010,

(b) v zákaze používať slová napr. [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] na internetových stránkach podľa písm. a) tohto bodu,

(c) v zákaze účinkovania animovanej postavy nazvanej napr. [REDAKOVANÉ] v audiovizuálnom diele [REDAKOVANÉ] na internetových stránkach podľa písm. a) tohto bodu,

(d) v odstránení konkrétnych diskusných príspevkov z internetovej stránky www.lokalTV.sk,

(e) v zákaze vyrobiť a uverejniť ďalšie pokračovanie audiovizuálneho diela [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] na internetových stránkach podľa písm. a) tohto bodu.»

Okresný súd uznesením sp. zn. 16 C 29/2013 z 28. marca 2013 návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Podľa sťažovateľky okresný súd dospel k záveru, že:

«(a) „dôvody uvádzané navrhovateľom sú totiž natoľko všeobecné, že bez ďalšieho nemôžu viesť k úvahe súdu o možnej hroziacej ujme na právach navrhovateľa a skôr sú dôvodmi na preukázanie dôvodnosti nároku navrhovateľa, ktorého sa mieni v budúcnosti domáhať návrhom vo veci samej“;

(b) „formulácia petitu návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zodpovedá formulácii petitu návrhu vo veci samej“;

(c) „nie je prípustné, aby súd odporcovi zakazoval len všeobecné používanie navrhovateľom uvádzaných slov, slovných spojení a obrazovej podoby animovanej postavy bez ďalšieho, teda bez akéhokoľvek spojenia alebo spojitosti s určitými okolnosťami alebo osobou“;

(d) „navrhovateľ ním požadovaným nariadením predbežného opatrenia v navrhovanom znení však nedosiahne legitímny cieľ a nezabráni sa ním uvádzaným zásahom do jeho práv, nakoľko sám navrhovateľ v návrhu uviedol, že toto konanie odporcu už do jeho osobnostných práv zasiahlo“;

(e) „navrhovateľ má možnosť v prípade ďalších neoprávnených zásahov zo strany odporcu do jeho osobnostných práv, ku ktorým by mohlo podľa tvrdenia navrhovateľa v budúcnosti dôjsť, brániť sa žalobou na ochranu osobnosti“;

(f) „tvrdenie navrhovateľa, že útoky odporcu do jeho osobnostných práv, ktoré pretrvávajú a budú pokračovať a preto konkrétna ochrana práv navrhovateľa bude sťažená, nie je žiadnym spôsobom odôvodnené a nepostačuje na nariadenie predbežného opatrenia, ktorého sa navrhovateľ domáha.“»

Proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 16 C 29/2013 z 28. marca 2013 podal navrhovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a nariadil predbežné opatrenie, podľa ktorého sťažovateľka je povinná:

«- odstrániť a účinne zabezpečiť odstránenie z webovej stránky odporcu www.lokalTV.sk, ako aj z webových stránok www.facebook.com/LokaITV.official a www.youtube.com/user/LokalTV2010 a účinne zamedziť šírenie a prístup tretích osôb (s výnimkou právnych zástupcov poskytujúcich účastníkom tohto konania právne služby) k odvysielanému prvému dielu audiovizuálnej interaktívnej show s názvom [REDAKOVANÉ], ktorý bol pod názvom „[REDAKOVANÉ]“ sprístupnený verejnosti dňa 24. 01. 2013, k druhému dielu audiovizuálnej interaktívnej show s názvom [REDAKOVANÉ], ktorý bol pod názvom „[REDAKOVANÉ]“ sprístupnený verejnosti dňa 01. 02. 2013, k tretiemu dielu audiovizuálnej interaktívnej show s názvom [REDAKOVANÉ], ktorý bol pod názvom „[REDAKOVANÉ]“ sprístupnený verejnosti dňa 08. 02. 2013, k štvrtému dielu audiovizuálnej interaktívnej show s názvom [REDAKOVANÉ], ktorý bol pod názvom [REDAKOVANÉ]“ sprístupnený verejnosti dňa 15. 02. 2013 a k piatemu dielu audiovizuálnej interaktívnej show s názvom [REDAKOVANÉ], ktorý bol pod názvom „[REDAKOVANÉ]“ sprístupnený verejnosti dňa 22. 02. 2013, a to až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

- zdržať sa zverejňovania, sprístupňovania a šírenia slovného spojenia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“; slovného spojenia „[REDAKOVANÉ]“; slovného spojenia „[REDAKOVANÉ]“; slova „[REDAKOVANÉ]“; slova [REDAKOVANÉ]“; slovného spojenia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]“; slova „[REDAKOVANÉ]“; slova „[REDAKOVANÉ]“; slovného spojenia „[REDAKOVANÉ]“ a slova „teplý“ vo všetkých ich gramatických tvaroch v písomnej, zvukovej a zvukovoobrazovej forme prostredníctvom webovej stránky Odporcu www.lokalTV.sk, ako aj prostredníctvom webových stránok www.facebook.com/LokaITV.official a www.youtube.com/user/LokalTV2010, a to až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

- zdržať sa zverejňovania, sprístupňovania a šírenia obrazovej podoby animovanej postavy vystupujúcej v audiovizuálnej interaktívnej show s názvom [REDAKOVANÉ] vysielanej odporcom a pomenovanej [REDAKOVANÉ] alebo „[REDAKOVANÉ]“ a to prostredníctvom webovej stránky Odporcu - www.lokalTV.sk, ako aj prostredníctvom webových stránok www.facebook.com/LokaITV.official a www.youtube.com/user/LokalTV2010, a to až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

- odstrániť a účinne zabezpečiť odstránenie z webovej stránky Odporcu www.lokalTV.sk a účinne zamedziť šírenie a prístup tretích osôb (s výnimkou právnych zástupcov poskytujúcich účastníkom tohto konania právne služby)

ku komentáru [REDAKOVANÉ]“, ktorého autorom je [REDAKOVANÉ] a ktorý bol pridaný dňa 05. 02. 2013 o 05:36 h ako reakcia k prvej časti audiovizuálnej interaktívnej show s názvom [REDAKOVANÉ], pod názvom „[REDAKOVANÉ]“

ku komentáru [REDAKOVANÉ] šak teba nezmerá žiadny teplákomer aký si teplý ... originál“, ktorého autorom je „[REDAKOVANÉ]“ a ktorý bol pridaný dňa 02. 02. 2013 o 3:46 h ako reakcia k druhej časti audiovizuálnej interaktívnej show s názvom [REDAKOVANÉ], pod názvom „[REDAKOVANÉ]“,

ku komentáru [REDAKOVANÉ] ktorého autorom je „[REDAKOVANÉ]“ a ktorý bol pridaný dňa 26. 02. 2013 o 3:02 h ako reakcia k tretej časti audiovizuálnej interaktívnej show s názvom [REDAKOVANÉ], pod názvom „[REDAKOVANÉ]“,

ku komentáru „[REDAKOVANÉ]“, ktorého autorom je „[REDAKOVANÉ]“ a ktorý bol pridaný dňa 14. 02. 2013 o 3:26 h ako reakcia k tretej časti audiovizuálnej interaktívnej show s názvom [REDAKOVANÉ], pod názvom „[REDAKOVANÉ]“,

ku komentáru „[REDAKOVANÉ]?!“, ktorého autorom je „[REDAKOVANÉ]“ a ktorý bol pridaný dňa 15. 02. 2013 o 05:03 h ako reakcia k štvrtej časti audiovizuálnej interaktívnej show s názvom [REDAKOVANÉ], pod názvom [REDAKOVANÉ], a to až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

- zdržať sa vydávania, zverejňovania, sprístupňovania a šírenia ďalších pokračovaní audiovizuálnej interaktívnej show s názvom [REDAKOVANÉ] prostredníctvom webovej stránky odporcu - www.lokalTV.sk, ako aj prostredníctvom webových stránok www.facebook.com/LokalTV.official a www.youtube.com/user/LokalTV2010, a to až do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.»

Odvolaací súd súčasne uložil povinnosť navrhovateľovi podať návrh vo veci samej v lehote 30 dní od doručenia tohto predbežného opatrenia.

Sťažovateľka formuluje v sťažnosti výhrady proti skutkovým záverom krajského súdu, pričom v tejto súvislosti uvádza, že

«(a) „odvolací súd nemá ani predstavu, akým iným flagrantnejším spôsobom by malo byť zasiahnuté do najzákladnejších ľudských práv“;

(b) „navrhovateľ zosmiešnil a stále zosmiešňuje osobu navrhovateľa v tých najintímnejších osobnostných rovinách, na ochranu ktorým musí mať a má nárok každý človek. V tomto prípade, vzhľadom na skutočnosť, že osoba navrhovateľa je osobou verejne známou, vystupujúcou v umeleckej oblasti, je dehonestujúci dopad uvedenej show na jeho osobu ešte vypuklejší“;

(c) konanie Sťažovateľa považuje za „absolútne neprijateľné a tým najhrubším spôsobom zasahujúce do osobnej cti, dôstojnosti, dobrej povesti a dobrého mena, tým pádom do osobnosti navrhovateľa“;

(d) „je intenzita zásahu do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti takého rozsahu, pričom sa stále stupňuje tým, že vznikajú nové časti uvedeného diela takého rozsahu a vykonávaná takým spôsobom, že vydanie predbežného opatrenia je plne odôvodnené a neodporujúce zákonu.“»

Proti označenému uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie, podala sťažovateľka dovolanie z dôvodov podľa § 237 písm. f) a písm. g) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014 dovolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietol.

Sťažovateľka tvrdí, že „oboma napadnutými rozhodnutiami boli porušené nasledujúce základné práva... právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy a čl. 38 ods. 1 Listiny, právo na prejednanie veci súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, právo na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, právo na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1, ods. 4 Ústavy, čl. 17 ods. 1, ods. 4 Listiny a čl. 10 ods. 1, ods. 2 Dohovoru.“

Sťažovateľka predovšetkým namieta, že v konaní o nariadenie predbežného opatrenia prvostupňové rozhodnutie vydal miestne nepríslušný súd. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza, že *«navrhovateľ zaslal dňa 25. 01. 2013 SMS správu štatutárnemu zástupcovi Sťažovateľa, v ktorej tomuto Navrhovateľ oznámil, že cit: „v pondelok zajebem ukrutnu zalobu s jedným dost významným právnikom a dam do toho všetko čo som kedy zarobil aj keby som mal zbankrotovať tak zajebem pointu“*

Od tohto okamihu Sťažovateľ pravidelne zisťoval na miestne príslušnom súde, Okresnom súde Bratislava II, či voči Sťažovateľovi nebola podaná žaloba alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia, aby sa k tomuto návrhu mohol Sťažovateľ riadne a včas vyjadriť a tým zabrániť vzniku škôd na jeho majetku. Ako ale neskôr vyplynulo, navrhovateľ podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia na miestne nepríslušnom súde, (zrejme) aby tým znemožnil Sťažovateľovi vyjadriť sa k návrhu.».

Podľa názoru sťažovateľky *„ústavný princíp zákonného sudcu nemožno žiadnym spôsobom obchádzať, i keby dôvody na to boli akékoľvek... Iba taký sudca určený podľa rozvrhu práce, ktorý je sudcom vecne a miestne príslušného súdu ustanoveného zákonom, je zákonným sudcom v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy, resp. súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“.*

Na podporu svojej argumentácie sťažovateľka poukazuje aj na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 510/2012, v ktorom ústavný súd podľa nej rozhodoval v obdobnej veci. Podľa sťažovateľky z uvedeného nálezu ústavného súdu vyplýva, že *„nedostatok procesnej podmienky miestnej príslušnosti je v zásade podľa platnej právnej úpravy odstrániteľným nedostatkom podmienok konania. Osobitnou kategóriou je však konanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v prípadoch, v ktorých nie je daná miestna príslušnosť podľa § 88 Občianskeho súdneho poriadku, a v prípadoch, ak navrhovateľ nevystupuje v rôznych veciach ako navrhovateľ, pričom odporca v odvolacom konaní námietku miestnej príslušnosti uplatní. V uvedenej procesno-právnej situácii treba nedostatok procesnej podmienky miestnej príslušnosti považovať za neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Tento nedostatok podmienky konania znamená zároveň úplnú negáciu základného práva na zákonného sudcu.“.*

Sťažovateľka ďalej uvádza, že citované závery ústavného súdu prevzal aj najvyšší súd v uznesení sp. zn. 4 MOBdo 3/2013 z 22. augusta 2013, podľa ktorého „*ak navrhovateľ podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 74 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku na miestne nepríslušný súd, pričom miestna príslušnosť nevyplýva z § 88 O. s. p. a ani navrhovateľ nevystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ, po vznesení námietky nedostatku miestnej príslušnosti odporcom v odvolaní podanom proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia, musí odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. g/ a ods. 3 O. s. p. toto napadnuté uznesenie zrušiť a konanie o nariadení predbežného opatrenia podľa § 104 ods. 1 O. s. p. zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Ak v dôsledku postupu navrhovateľa nie je možné poskytnúť ochranu práva odporcu na zákonného sudcu, potom nie je možné ani poskytnúť ochranu práva navrhovateľa na urýchlené a účinné rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (R 106/2014).*“.

V nadväznosti na už citované sťažovateľka namieta, že «*iný senát Najvyššieho súdu, ktorý vydal napadnuté uznesenie 1/, prekvapivo rozhodol v rozpore s citovanými právnymi názormi Ústavného súdu a Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu a rozhodol, že „v konaní o nariadenie predbežného opatrenia námietka nedostatku miestnej príslušnosti uplatnená odporcom v odvolaní nemá právnu relevanciu.“ Naviac podľa Najvyššieho súdu „konanie o dovolaní je samostatným konaním, ktoré za osobitných podmienok môže nasledovať po právoplatnom skončení základného konania. Ak by za prvý úkon, ktorým účastník môže namietať miestnu nepríslušnosť, malo byť považované aj dovolanie, mohlo by to viesť k absurdnému dôsledku, keď by bol v rozpore so zásadou právnej istoty a efektivity spätne považovaný za vadný postup súdov v základnom konaní, hoci ten bol až do právoplatného skončenia konania súladný so zákonom.“*».

Sťažovateľka zastáva názor, že „*dovolacie konanie je prirodzeným pokračovaním prvostupňového a odvolacieho konania, nejedná sa o samostatné konanie... Nič teda nebráni Sťažovateľovi, aby nedostatok miestnej príslušnosti v prvostupňovom konaní namietať v dovolaní, ak sa jedná o jeho prvý úkon vo veci...*“.

Keďže o návrhu Navrhovateľa rozhodol miestne nepríslušný súd, bolo tým porušené právo Sťažovateľa nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi a na prejednanie veci súdom zriadeným zákonom podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy a čl. 38 ods. 1 Listiny, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Tým, že Najvyšší súd nedostatočne zdôvodnil, prečo sa odchýlil od ustálenej judikatúry, tak vydaním Napadnutého rozhodnutia 1/ rozhodol v rozpore s princípom právnej istoty, čím porušil právo Sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo aj napadnutým uznesením krajského súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 5 Co 276/2013 z 24. mája 2013 z dôvodu, že nebolo vydané nestranným súdom. Sťažovateľka vo vzťahu k tejto námietke v sťažnosti konštatuje, že *«Krajský súd v Napadnutom rozhodnutí okrem iného uviedol, že... odvolací súd nemá ani predstavu, akým iným flagrantnejším spôsobom by malo byť zasiahnuté do najzákladnejších ľudských práv... výrobu a zverejnenie audiovizuálneho diela „[REDAKOVANÉ]“ vyhodnotil ako „absolútne neprijateľné a tým najhrubším spôsobom zasahujúce do osobnej cti, dôstojnosti, dobrej povesti a dobrého mena, tým pádom do osobnosti navrhovateľa.»*

V tejto súvislosti sťažovateľka zdôrazňuje, že *„k citovanému názoru na prejednávaniu veci dospel Krajský súd už v rámci rozhodovania o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a bez vypočutia Sťažovateľa. Na základe tohto má Sťažovateľ pochybnosti o nestrannosti senátu Krajského súdu, ktorý vydal Napadnuté rozhodnutie... Ak by Krajský súd nemal v úmysle vysloviť svoj právny názor na meritum veci, nepochybne by zvolil miernejšiu a vecnejšiu formuláciu odôvodnenia Napadnutého rozhodnutia 2/. Predmetné výroky Krajského súdu ale sú skutočne nad mieru emotívne a veľmi nezvyčajné pre odôvodnenie súdneho rozhodnutia.“*

Sťažovateľka namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením krajského súdu aj z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia

a vytýka odvolaciemu súdu, že «obmedzením sa na skonštatovanie, že „vydanie predbežného opatrenia je plne odôvodnené a neodporujúce zákonu“ mohol Krajský súd nanajvýš odôvodniť nariadenie nejakého (bližšie nekonkretizovaného) predbežného opatrenia. Toto odôvodnenie je ale absolútne nepostačujúce pre odôvodnenie absolútneho zákazu zverejniť určité audiovizuálne dielo alebo slová, resp. slovné spojenia na internetovej stránke... Napadnuté rozhodnutie nespĺňa ani minimálne kvalitatívne požiadavky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, preto takéto odôvodnenie ako obsahuje Napadnuté rozhodnutie skutočne nemožno nazvať ináč ako povrchné.».

Napokon sťažovateľka tvrdí, že vydaním napadnutého uznesenia krajského súdu došlo k neprimeranému obmedzeniu jej základného práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 ods. 1 a 4 ústavy, čl. 17 ods. 1 a 4 listiny a práva zaručeného čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru. V rámci odôvodňovania tejto časti sťažnosti sťažovateľka po poukaze na to, že «Krajský súd test proporcionality nevykonal a dokonca paušalizoval každé potencionálne pokračovanie seriálu „Zapál Rytmausa“, alebo používanie slov „teplý“, „odhrňáč a pod. na neoprávnený zásah do osobnostných práv Navrhovateľa...“ namieta, že „by uverejnením sporných dielov seriálu „XXXXXXXXXX“ akokoľvek zasiahol do osobnostných práv Navrhovateľa... Sťažovateľ ale považuje zákaz zverejniť ďalšie pokračovanie seriálu, ako aj používať predmetné slovné spojenia za bezprecedentný zásah do práva Sťažovateľa na slobodu prejavu.».

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo obchodnej spoločnosti INOUT STUDIO, s. r. o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny, na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy a čl. 38 ods. 1 Listiny, na prejednanie veci súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1, ods. 4 Ústavy, čl. 17 ods. 1, ods. 4 Listiny a čl. 10 ods. 1, ods. 2 Dohovoru, uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa

24. 05. 2013, č. k 5 Co/276/2013-113, a uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 07. 2014, sp. zn. 6 Cdo/223/2013, porušené boli.

II. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. 05. 2013, č. k. 5 Co/276/2013-113, a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 07. 2014, sp. zn. 6 Cdo/223/2013, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť obchodnej spoločnosti INOUT STUDIO, s. r. o. trovy konania na účet obchodnej spoločnosti BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane poukazuje na to, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práva na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a nakoniec porušenie svojho základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 17 ods. 1 a 4 listiny a práva podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 276/2013 z 24. mája 2013 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 17 ods. 1 a 4, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 276/2013 z 24. mája 2013

Podstatou sťažostnej argumentácie sťažovateľky je jej tvrdenie, že krajský súd nariadením predbežného opatrenia z 24. mája 2013 z dôvodu, že v konaní na prvom stupni rozhodoval miestne nepríslušný súd - okresný súd namiesto Okresného súdu Bratislava II, porušil jej základné právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny. Podľa sťažovateľky rozhodnutím miestne nepríslušného súdu o návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia je konanie postihnuté vadou podľa § 237 písm. g) OSP, ktorá zakladá prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť dovolania. Postup miestne nepríslušného (prvostupňového) súdu rozhodujúceho o návrhu navrhovateľa znemožňujúci sťažovateľke skutkovo a právne argumentovať k podanému návrhu sťažovateľka zároveň vníma ako odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f) OSP. Podľa sťažovateľky v odvolacom konaní rozhodovali vylúčení sudcovia, „pretože títo prejudikovali, že sa dopustila obzvlášť závažného neoprávneného zásahu do osobnostných práv Navrhovateľa“, čím došlo k porušeniu jej práva na prejednanie veci nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe tvrdenia, že napadnuté uznesenie krajského súdu je nepreskúmateľné, sťažovateľka zastáva názor, že pre nedostatok jeho odôvodnenia jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa sťažovateľky sa odvolací súd *«ani nepokúsil vysporiadať s tým, aká značná, závažná a dokonca až neodstrániteľná ujma by mohla Navrhovateľovi vzniknúť, ak by na*

internetových stránkach podľa bodu 9 písm. a) tejto sťažnosti bolo uverejnené ďalšie pokračovanie seriálu „[REDAKOVANÉ]“ alebo niektoré z predmetných slov a slovných spojení bez akejkolvek väzby na osobu Navrhovateľa».

V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky ústavný súd pripomína špecifický charakter sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý vzhľadom na dikciu označeného ustanovenia ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že ju možno podať len subsidiárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“). Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým úlohou všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie. Sťažovateľka argumentuje tým, že jej krajský súd odňal možnosť konať pred súdom z dôvodu rozhodovania miestne nepríslušným súdom v konaní o nariadenie predbežného opatrenia na prvom stupni, odvolacie rozhodnutie nebolo vydané nestranným súdom a z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatok jeho odôvodnenia, s čím spája aj svoje tvrdenie o neprimeranom obmedzení svojho práva na slobodu prejavu.

Námietky procesných vád podľa § 237 písm. g) a písm. f) OSP sú vždy predmetom skúmania dovolacieho súdu. Nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd posudzuje ako inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP], ktorá ale nezakladá prípustnosť dovolania [porovnaj napr. rozsudok sp. zn. 2 Cdo 5/1997 z 28. augusta 1997 (R 111/1998), uznesenia vo veciach sp. zn. 2 Cdo 83/2010, sp. zn. 7 Cdo 52/2011, sp. zn. 7 Cdo 109/2011, sp. zn. 3 Cdo 79/2012, sp. zn. 3 Cdo 135/2012, sp. zn. 3 Cdo 143/2012 a sp. zn. 3 Cdo 363/2012]. Pri takomto právnom posúdení najvyšší súd vecne nepreskúmava námietku o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, ak dovolanie inak nie je

prípustné. Na druhej strane existujú rozhodnutia, v ktorých najvyšší súd považuje nedostatok odôvodnenia za vadu, ktorá vedie k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP] a zakladá prípustnosť dovolania (napr. sp. zn. 4 Cdo 171/2005, sp. zn. 1 Obdo V 91/2007, sp. zn. 2 Cdo 80/2012, sp. zn. 4 Cdo 165/2012, sp. zn. 4 Cdo 424/2012, sp. zn. 6 Cdo 259/2012, sp. zn. 5 Cdo 107/2013 a sp. zn. 5 Cdo 369/2013). Pri uvedenej právnej kvalifikácii najvyšší súd v zásade vždy vecne preskúma námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatok dôvodov (IV. ÚS 52/2014). Tak to bolo aj v posudzovanej veci, keď najvyšší súd na základe dovolania podaného sťažovateľkou preskúmal jej dovoláciu námietku o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu s následkom odňatia možnosti sťažovateľky konať pred súdom.

Vzhľadom na skutočnosti, ktoré sťažovateľka v sťažnosti namieta, ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie krajského súdu, pretože ho z uvedených hľadísk preskúmal najvyšší súd na základe dovolania sťažovateľky, hoci išlo o procesné uznesenie, ktorým najvyšší súd dovolanie odmietol.

V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru je preto z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce, či sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľky, ktoré následne uplatnila v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, smerujúcimi proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014 (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 52/2014).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu uplatnila.

Zo sťažnosti predovšetkým vyplýva tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Toto tvrdenie je založené na sťažnostnej argumentácii, podľa ktorej jej bola odopretá súdna ochrana v konaní o nariadenie predbežného opatrenia tým, že vo veci nerozhodol zákonný sudca, t. j. sudca vecne a miestne príslušného súdu, keďže prvostupňový súd nebol podľa jej názoru miestne príslušný, pretože podľa miesta jej sídla bol miestne príslušným súdom Okresný súd Bratislava II.

Ústavný súd vo vzťahu k argumentácii uplatnenej sťažovateľkou v sťažnosti považuje za potrebné poznamenať, že táto je porovnateľná s argumentáciou uvedenou v jej dovolaní. Najvyšší súd sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľky zaoberal v dovolacom konaní, pričom v napadnutom uznesení formuloval záver, podľa ktorého dovolanie sťažovateľky smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, a preto ho odmietol.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00) všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže

konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú § 236 a nasl. OSP. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v § 237 a § 239 OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu sa v § 237 OSP výslovne uvádza, že dovolanie je prípustné len z dôvodov uvedených v § 237 písm. a) až písm. g) OSP. Podľa § 239 ods. 3 OSP je prípustnosť dovolania vylúčená, ak ide o uznesenie o predbežnom opatrení.

Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označeným základným právam sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým dovolací súd odmietol dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Co 276/2013 z 24. mája 2013 ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 5 OSP.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, podľa ktorej sa najvyšší súd v napadnutom uznesení ústavne neakceptovateľným spôsobom vysporiadal s jej argumentáciou

k dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. g) OSP založenou na tvrdení o nesprávnom obsadení súdu prvého stupňa, ktorú sťažovateľka odôvodnila tým, že tento súd nebol miestne príslušný na konanie o nariadenie predbežného opatrenia, pretože podľa miesta jej sídla bol všeobecne miestne príslušným súdom Okresný súd Bratislava II, sa v napadnutom uznesení najvyššieho súdu uvádza:

„Podľa § 105 ods. 1 O. s. p. súd skúma miestnu príslušnosť iba podľa § 88. Ak však navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca, súd skúma miestnu príslušnosť aj podľa § 84 až 87. Súd skúma miestnu príslušnosť prv, než začne konať o veci samej. Neskôr ju skúma len na námietku účastníka, ak ju uplatní najneskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí.

Podľa ustanovenia § 75 ods. 8 veta druhá a tretia O. s. p. návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručí súd ostatným účastníkom až spolu s uznesením, ktorým bolo predbežné opatrenie nariadené. Ak bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia odmietnutý alebo zamietnutý, nedoručuje súd ostatným účastníkom uznesenie o jeho odmietnutí alebo zamietnutí, ani prípadné odvolanie navrhovateľa; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo nariadené predbežné opatrenie.

Podľa § 221 ods. 3 O. s. p. ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti uzneseniu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, zruší rozhodnutie, len ak zastavuje konanie.

V zmysle citovaného ustanovenia § 105 ods. O. s. p. súd skúma miestnu príslušnosť podľa § 84 O. s. p. (tzv. všeobecnú miestnu príslušnosť) iba v prípade, ak navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu príslušnosť namieta účastník (prevažne odporca). To znamená, že v iných prípadoch nie je oprávnený túto príslušnosť skúmať. Ak nie sú splnené podmienky pre skúmanie miestnej príslušnosti, teda ak ju súd neskúma, má to zároveň za následok, že jej prípadný nedostatok je zo zákona zhojený. Pôvodne miestne nepríslušný súd sa tým zo zákona stáva (a naďalej je) miestne príslušným pre celé konanie. Túto podmienku konania považuje zákon za splnenú a ani v opravnom konaní nemožno robiť záver, že by vec bola na súde prvého stupňa prejednaná pred miestne nepríslušným súdom. Pokiaľ sú splnené podmienky na skúmanie miestnej príslušnosti, potom je jej prípadný nedostatok odstrániteľný postupom upraveným v § 105 ods. 2 O. s. p.

Účastník konania (v zásade odporca) môže nedostatok miestnej príslušnosti relevantne namietať len pri prvom úkone, ktorý mu patrí. Vzhľadom na citované ustanovenia § 75 ods. 8 veta druhá a tretia O. s. p. a § 221 ods. 3 O. s. p., môže v konaní o nariadení predbežného opatrenia nastať situácia, keď odporca nebude mať k dispozícii žiaden prvý úkon, ktorým by mohol namietať miestnu nepríslušnosť, pretože o prebiehajúcom konaní sa dozvie až doručením uznesenia odvolacieho súdu o nariadení predbežného opatrenia, teda v čase, keď už konanie končí. Je to dôsledok platnej právnej úpravy inštitútu predbežného opatrenia, ktorá vytvára priestor na to, aby ten, komu sa má predbežným opatrením uložiť nejaká povinnosť, sa o nariadenom predbežnom opatrení dozvedel až v okamihu, keď je voči nemu účinné, a to z dôvodu, aby nemohol zmariť jeho účel. Za tejto situácie je prípadný nedostatok všeobecnej miestnej príslušnosti zhojený už v okamihu, keď súd zistí, že navrhovateľ nevystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ, resp. ak túto skutočnosť nezistí včas.

Prvým úkonom, ktorým môže odporca namietať nedostatok miestnej príslušnosti, môže byť len úkon v rámci prebiehajúceho konania. Skončením konania účastníctvo v konaní končí, a teda účastníkovi už nemôžu vznikať žiadne procesné práva, ktoré zákon s týmto konaním spája. Za takýto prvý úkon preto nemožno považovať dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Konanie o dovolaní je samostatným konaním, ktoré za osobitných podmienok môže nasledovať po právoplatnom skončení základného konania. Ak by za prvý úkon, ktorým účastník môže namietať miestnu nepríslušnosť, malo byť považované aj dovolanie, mohlo by to viesť k absurdnému dôsledku, keď by bol v rozpore so zásadou právnej istoty a efektivity spätne považovaný za vadný postup súdov v základnom konaní, hoci ten bol až do právoplatného skončenia konania súladný so zákonom. Takúto interpretáciu, považujúcu dovolanie za prvý úkon, ktorým možno namietať miestnu nepríslušnosť, treba preto ako neprijateľnú odmietnuť.

V prejednávanej veci išlo práve o situáciu, keď sa odporkyňa o prebiehajúcom konaní dozvedela až doručením uznesenia o nariadení predbežného opatrenia odvolacím súdom. Námietka miestnej príslušnosti prvostupňového súdu (ktorý inak rozhodol v jej prospech) neprichádzala do úvahy, pretože odporkyňa žiaden prvý úkon, ktorým by mohla takúto námietku vzniesť, nemala a ani, vzhľadom na platnú právnu úpravu, mať nemohla.

Ak nebola splnená ani podmienka pre skúmanie všeobecnej miestnej príslušnosti spočívajúca v tom, či navrhovateľ nevystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ, bol prípadný nedostatok všeobecnej miestnej príslušnosti zhojený. Súd prvého stupňa a ani odvolací súd sa touto otázkou už nemohli zaoberať. Prvostupňový súd preto nebol nesprávne obsadený a konanie pred ním nebolo postihnuté vadami vyplývajúcimi z § 237 písm. f/ a g/ O. s. p.

Pokiaľ dovolateľka poukazovala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. augusta 2013 sp. zn. 4 MObdo 3/2013 a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. júna 2013 sp. zn. II. ÚS 510/2012 (podľa ktorých ak navrhovateľ podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 74 a nasl. O. s. p. na miestne nepríslušný súd, pričom miestna príslušnosť nevyplýva z § 88 O. s. p. a ani navrhovateľ nevystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ, po vznesení námietky nedostatku miestnej príslušnosti odporcom v odvolaní proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia, musí odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. g/ a ods. 3 O. s. p. toto napadnuté rozhodnutie zrušiť a konanie o nariadení predbežného opatrenia podľa § 104 ods. 1 O. s. p. zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania) dovolací súd poznamenáva, že tieto rozhodnutia sú pre danú vec nepoužiteľné, pretože sa týkajú inej situácie, pri ktorej bola námietka miestnej nepríslušnosti uplatnená v odvolaní proti uzneseniu súdu o nariadení predbežného opatrenia.

Na rozdiel od záverov v uvedených rozhodnutiach však aj pre takýto prípad zastáva dovolací súd názor, že v konaní o nariadení predbežného opatrenia námietka nedostatku miestnej príslušnosti uplatnená odporcom v odvolaní nemá právnu relevanciu. Vyžaduje to zachovanie účelu a zmyslu inštitútu predbežného opatrenia, ktorým sa sleduje, aby prípadné meritórne rozhodnutie vo veci malo vôbec reálny význam. Ak podľa platnej právnej úpravy sa návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručuje odporcovi až spolu s uznesením o jeho nariadení a ak dôvodová správa k novele Občianskeho súdneho poriadku vykonanej zákonom č. 384/2008 Z. z. v súvislosti s tým k § 75 ods. 8 (pôvodne 9) výslovne uvádza, že záujem na účinnej a rýchlej dočasnej ochrane práv musí mať prednosť pred právom odporcu vyjadriť sa k navrhovaným skutočnostiam (čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky), potom rovnako v záujme zachovania účelu a zmyslu predbežného opatrenia možno obmedziť právo odporcu namietat' v odvolaní miestnu nepríslušnosť tým, že sa na takúto

námietku nebude prihliadať. Inak povedané, odvolanie nie je prvým úkonom, ktorým by odporca v konaní o nariadenie predbežného opatrenia mohol namietať miestnu nepríslušnosť. Takýmto prvým úkonom by mohol byť len úkon urobený do vydania rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia, ak by takýto úkon odporcovi patril. Vzhľadom na platnú právnu úpravu však v konaní o nariadenie predbežného opatrenia odporcovi žiaden prvý úkon, ktorým by mohol namietať nedostatok miestnej príslušnosti, nepatrí (žiaden nemá). Tým, že prípadný nedostatok miestnej príslušnosti, ak nie sú splnené podmienky pre jej skúmanie, treba zo zákona považovať za zhojený, nemôže nastať stav rozhodovania nezákonným sudcom z dôvodu miestnej nepríslušnosti súdu. Pôvodne nepríslušný súd sa totiž zhojením tohto nedostatku stáva súdom príslušným.

Interpretácia akceptujúca uplatnenie námietky nedostatku miestnej príslušnosti v odvolaní proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a vedúca k záveru, že odvolací súd musí uznesenie o nariadení predbežného opatrenia zrušiť a konanie zastaviť pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, zdanlivo dáva prednosť právu na zákonného sudcu pred zachovaním účelu a zmyslu predbežného opatrenia. Zdanlivo preto, lebo z dôvodov už uvedených vyššie o porušenie práva na zákonného sudcu nejde. Súčasne nerešpektuje právo navrhovateľa na legitímne očakávanie, že prípadný nedostatok všeobecnej miestnej príslušnosti je zo zákona zhojený (pôvodne miestne nepríslušný súd sa zo zákona stáva príslušný), ak súd, na ktorý podal návrh, nie je oprávnený túto príslušnosť skúmať. Navrhovateľa v podstate sankcionuje za to, že len využil právo, ktoré mu zákon dáva. Zároveň sankcionuje aj súd, ktorý predbežné opatrenie nariadil, hoci postupoval v súlade s ustanoveniami zákona, o ktorých platí prezumpcia ústavnosti. Okrem toho, hoci to nie je nevyhnutné, formalisticky sa odkláňa od dlhoročných ustálených záverov právnej teórie a súdnej praxe, ktoré považujú nedostatok podmienky miestnej príslušnosti za odstrániteľný, resp. zhojitelný (por. Ján Mazák, Základy občianskeho procesného práva, tretie vydanie, Bratislava: Vydavateľstvo právnickej literatúry IURA EDITION, spol. s r. o., rok 2007, str. 63, a tiež Vlastimil Handl - Jozef Rubeš a kol., Občanský soudní řád - komentář, I. díl, Praha: Nakladatelství Panorama, rok 1985, str. 482).“

V posudzovanej veci bola kľúčovou námietka sťažovateľky, že možnosť konať pred súdom jej bola odňatá tým, že o návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia

(týkajúceho sa ochrany jeho osobnosti) rozhodol miestne nepríslušný súd. V tejto súvislosti sťažovateľka tvrdí, že došlo k porušeniu jej základného práva na zákonného sudcu, keď napriek skutočnosti, že námietku miestnej príslušnosti uplatnila pri prvom úkone, ktorý jej patril a ktorým bolo dovolanie, najvyšší súd ako dovolací súd to nevzal do úvahy a neposkytol ochranu jej označenému základnému právu.

Základné právo na zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Toto základné právo je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní, podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber sudcov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04). Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09).

Pojem zákonný sudca je definovaný viacerými na seba nadväzujúcimi kritériami, ktoré súčasne tvoria navzájom prepojené garancie reálneho obsahu tohto základného práva. K týmto kritériám treba priradiť v prvom rade vecnú, funkčnú a miestnu príslušnosť súdov, potom nasleduje obsadenie súdu, ktoré je v procesných poriadkoch a v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vymedzené od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov. Na to nadväzuje zásada pridelovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a spôsobom, ktorý určuje zákon. Iba taký sudca určený podľa rozvrhu práce, ktorý je sudcom vecne a miestne príslušného súdu ustanoveného zákonom, je zákonným sudcom v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny (IV. ÚS 57/2012).

Z pohľadu ústavného súdu prichodí v preskúmvanej veci predovšetkým v zhode s najvyšším súdom konštatovať, že v dôsledku procesnej situácie, ktorú konštruje hypotéza právnej normy [v zmysle § 105 ods. 1 OSP súd skúma miestnu príslušnosť podľa § 84 OSP

(tzv. všeobecnú miestnu príslušnosť) iba v prípade, ak navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca. Ak nie sú splnené podmienky na skúmanie miestnej príslušnosti, teda ak ju súd neskúma, má to zároveň za následok, že jej prípadný nedostatok je zo zákona zhojený. Pôvodne miestne nepríslušný súd sa tým zo zákona stáva (a naďalej je) miestne príslušným pre celé konanie] nemožno považovať za vadný postup súdov v základnom konaní (okresného súdu a krajského súdu), pretože ten bol až do právoplatného skončenia konania o nariadenie predbežného opatrenia súladný so zákonom. Za konštrukcie platnej právnej úpravy (§ 75 ods. 8 OSP zavedený zákonom č. 384/2008 Z. z. a účinný od 15. októbra 2008) sa sťažovateľka dozvedela o priebehu konania (a teda aj o tvrdenej vade miestnej nepríslušnosti okresného súdu) až v okamihu, kedy jej bolo doručené uznesenie odvolacieho súdu o nariadení predbežného opatrenia, ktoré týmto okamihom nadobudlo právoplatnosť aj vykonateľnosť (4. júna 2013).

Podľa § 75 ods. 6 OSP súd môže vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení aj bez výsluchu účastníkov a bez nariadenia pojednávania. V zmysle § 75 ods. 8 OSP o nariadení predbežného opatrenia rozhodne súd aj bez vyjadrenia ostatných účastníkov. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia doručí súd ostatným účastníkom až spolu s uznesením, ktorým bolo predbežné opatrenie nariadené. Ak bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia odmietnutý alebo zamietnutý, nedoručuje súd ostatným účastníkom uznesenie o jeho odmietnutí alebo zamietnutí, ani prípadné odvolanie navrhovateľa; uznesenie odvolacieho súdu im doručí, len ak ním bolo nariadené predbežné opatrenie.

V danom prípade boli podľa názoru ústavného súdu tieto zákonné limity ustanovené v § 75 ods. 6 a 8 OSP na vydanie predbežného opatrenia rešpektované.

Ak teda v danej veci súdy o návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia rozhodli bez nariadenia pojednávania a pokiaľ sťažovateľke nedoručili návrh na nariadenie predbežného opatrenia pred jeho nariadením a rozhodli o nariadení predbežného opatrenia bez vyjadrenia ostatných účastníkov, zodpovedá ich procesný postup uvedeným ustanoveniam zákona. Keďže súd prvého stupňa návrh na nariadenie predbežného opatrenia

odmietol, nebolo povinnosťou súdov oboznámiť sťažovateľku s návrhom. Postup súdov, ktorý bol v súlade so zákonom, nemohol viesť k porušeniu základného práva sťažovateľky (dovolateľky) na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, a tým k odňatiu možnosti sťažovateľky konať pred súdom.

Ústavný súd poznamenáva, že v preskúmvanej veci námietka sťažovateľky (*„v konaní na prvom stupni rozhodoval miestne nepríslušný súd... čím bolo Sťažovateľovi odňaté právo oboznámiť sa s návrhom Navrhovateľa...“*) sa dotýka ústavnoprávneho rozmeru súčasnej právnej úpravy postupu súdu pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v prípade, ak predbežné opatrenie nariadi až odvolací súd. K tomu totiž v praxi dochádza (a tak to bolo aj vo veci sťažovateľky, pozn.) bez akejkoľvek predchádzajúcej účasti odporcu na konaní o nariadení predbežného opatrenia, ak bol návrh na jeho nariadenie zamietnutý alebo odmietnutý súdom prvého stupňa [a teda aj bez možnosti namietať miestnu príslušnosť pri prvom úkone, ktorý odporcovi (sťažovateľke) patrí].

Skúmanie ústavnej konformity právnej úpravy z hľadiska zásahu do procesných práv účastníka konania, voči ktorému predbežné opatrenie smeruje, však presahuje rámec konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd je oprávnený o nej meritórne rozhodnúť len v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy (v obdobnej veci rozhodol Ústavný súd Českej republiky nálezom PL. ÚS 16/09 z 19. januára 2010). Ústavný súd na podporu uvedeného záveru poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že „každé konanie pred ústavným súdom možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom“ (II. ÚS 66/01, tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07). Z citovaného okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Záver

vyplývajúci z citovaného právneho názoru má nesporne aj ústavnú relevanciu a to zvlášť v prípadoch, ak by sa v konaní, ktoré patrí v zmysle čl. 131 ods. 2 ústavy do pôsobnosti senátu ústavného súdu, mala uplatniť právomoc, ktorú ústava zveruje do pôsobnosti pléna (čl. 131 ods. 1 ústavy), čo je aj prípad sťažovateľky. Aj ústavný súd je totiž viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto si senát ústavného súdu nemôže v rozpore s ústavnou úpravou atrahovať právomoc pléna ústavného súdu, a to ani vtedy, ak by to v okolnostiach prípadu mohlo byť v prospech ochrany základných práv a slobôd (porovnaj IV. ÚS 50/2010).

Nad rámec uvedeného záveru ústavný súd poznamenáva, že v rámci novej právnej úpravy zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (týmto zákonom sa zrušuje Občiansky súdny poriadok) s účinnosťou od 1. júla 2016 už pri úprave nariadenia neodkladného opatrenia v § 329 ods. 1 umožňuje protistrane vyjadriť sa k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014

Ústavným súdom bolo opakovane judikované, že rozhodovanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v súdnom konaní možno považovať predovšetkým za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 222/04, m. m. II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, I. ÚS 46/00). Ústavná konformita predbežných opatrení musí byť posudzovaná aj cez prizmu požiadaviek kladených ústavným poriadkom na dodržiavanie princípov spravodlivého súdneho procesu, ktorého základné kautely sú vymedzené v čl. 6 ods. 1 dohovoru (Markass Car Ltd proti Cypru, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 15. 10. 2009, sťažnosť č. 51591/99, Micaleff proti Malte, rozsudok z 23. 10. 2001, sťažnosť č. 17056/06, rozsudok vo veci Pekárny a cukrárny Klatovy, a. s. proti Českej republike z 12. 1. 2012, sťažnosť č. 12266/07).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že „v odvolacom konaní rozhodovali vylúčení sudcovia, pretože títo prejudikovali, že sa Sťažovateľ dopustil obzvlášť závažného neoprávneného zásahu do osobnostných práv Navrhovateľa...“. Tým podľa jej tvrdenia došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z relevantnej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dovolací súd v súvislosti s touto námietkou sťažovateľky zdôraznil, že „opodstatnenou nebola ani dovolacia námietka odporkyne o rozhodovaní vylúčenými sudcami v odvolacom konaní, ktorú odôvodňovala tým, že dovolací súd prejudikoval jej neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľa. Dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (str. 19) výslovné uviedol, že vydanie predbežného opatrenia v tejto veci nemožno v žiadnom prípade chápať ako prejudikovanie rozhodnutia vo veci samej, nakoľko po riadne vykonanom dokazovaní môžu byť preukázané iné skutočnosti, na základe ktorých môže súd dospieť k inému záveru, než pri nariadení tohto predbežného opatrenia. Okrem toho v zmysle § 14 ods. 3 O. s. p. dôvodom na vylúčenie sudcu nemôžu byť okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, teda ani jeho skutkové a právne závery, právne uvažovanie, argumentácia a celkový spôsob odôvodnenia rozhodnutia.“.

Ústavný súd považuje citovanú časť argumentácie najvyššieho súdu obsiahnutú v napadnutom uznesení k tejto námietke sťažovateľky za ústavne akceptovateľnú o to viac, že je konformná s právnymi názormi vyslovenými v doterajšej judikatúre ústavného súdu (IV. ÚS 82/09, IV. ÚS 257/2010, IV. ÚS 338/2013).

Neoddeliteľnou súčasťou práva na spravodlivý proces je garancia toho, aby vo veci rozhodoval nestranný, nezávislý a nezaujatý sudca. Nestrannosť, nezávislosť a nezaujatosť sudcu je jedným z hlavných predpokladov spravodlivého rozhodovania a dôvery občanov a iných subjektov práva v právo a právny štát.

Sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak. To isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 14 ods. 1 až 3 OSP).

Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prerokovaniu veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Uvedenému cieľu zodpovedá aj právna úprava skutočností, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu k veci alebo jeho osobného vzťahu k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, ktorý by mohol ovplyvniť jeho objektívny pohľad na vec, a preto vyvoláva pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Pomer sudcu k veci je daný najmä vtedy, ak sudca má konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia vo veci. Môže ísť o prípady, ak je sudca priamo zainteresovaný na výsledku konania (napr. je účastníkom konania), prípadne má na tomto výsledku nepriamy záujem (napr. ako vedľajší účastník) alebo získal informácie o veci tzv. neprocesným spôsobom, t. j. inak ako dokazovaním a vnímaním všetkého, čo vyšlo za konania najavo v zmysle § 132 OSP. O kvalifikovaný pomer sudcu k účastníkom konania (ich zástupcom) ide najmä vtedy, ak by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim.

Základom vylúčenia sudcu, ako to vyplýva z už uvedeného § 14 ods. 1 OSP, môžu byť len objektívne existujúce zákonné dôvody, nie však domnienka účastníka o možnej neobjektívnosti sudcov.

Na základe uvedeného ani v súvislosti s touto námietkou sťažovateľky teda ústavný súd nemá s prihliadnutím na citovanú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia dôvod spochybňovať závery najvyššieho súdu o tom, že vo veci vydania predbežného opatrenia

rozhodoval nestranný súd. Podľa tvrdenia sťažovateľky „nad mieru emotívne“ výroky odvolacieho súdu aj podľa názoru ústavného súdu nie sú dôvodom, pre ktoré by bolo možné konštatovať, že vo veci konali a rozhodovali vylúčení sudcovia.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky týkajúcu sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu s následkom odňatia jej možnosti konať pred súdom, z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd ju považoval za nedôvodnú, pričom uviedol, že „v zmysle ustanovenia § 167 ods. 2 O. s. p. sa § 157 ods. 2 O. s. p. o náležitostiach odôvodnenia rozsudku použije pre uznesenie primerane. Táto primeranosť znamená, že pri uznesení o nariadení predbežného opatrenia, aj s prihliadnutím na dočasnú takéhoto rozhodnutia, je z hľadiska náležitostí jeho odôvodnenia postačujúce stručné vysvetlenie, prečo súd rozhodol tak ako rozhodol. Tento záver podporuje aj znenie § 76 ods. 4 O. s. p., podľa ktorého, že ak súd návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovie a stotožňuje sa so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, súd to skonštatuje v odôvodnení a ďalšie dôvody nemusí uvádzať.

V prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu uznesenie odvolacieho súdu požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia splňa.“

V nadväznosti na citované ústavný súd zdôrazňuje, že skúmanie, či napadnuté súdne rozhodnutie je riadne odôvodnené, nie je len otázkou počtu argumentov uvedených v odôvodnení, ale aj ich kvality. Toto hodnotenie takto v sebe inkorporuje aj aspekt právneho posúdenia veci samej, pretože dostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu možno hodnotiť len vo vzťahu k predmetu konania a ku konkrétnym okolnostiam prípadu [sporným skutočnostiam, námietkam účastníkov konania a pod. (IV. ÚS 52/2014)]. Tento záver potvrdzuje aj konštatovanie najvyššieho súdu v napadnutom uznesení, podľa ktorého uznesenie odvolacieho súdu je riadne odôvodnené, ak je z neho zrejmé, „prečo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a akými podstatnými úvahami sa riadil, keď návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel“. Dovolací súd tiež uviedol, že „na odôvodnenie rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia nemožno klásť rovnaké požiadavky, aké má splňať meritórne rozhodnutie (napr. test proporcionality v prípade

stretu základných práv). Vylučuje to jeho povaha a účel, krátky časový limit na jeho vydanie a najmä skutočnosť, že mu nepredchádza riadne vykonané dokazovanie.“.

Na účely preskúmania ústavnej udržateľnosti záveru najvyššieho súdu o tom, že napadnuté uznesenie krajského súdu je riadne odôvodnené, vyjadreného v napadnutom uznesení ústavný súd považoval za potrebné posúdiť z ústavných hľadísk aj odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Co 276/2013 z 24. mája 2013, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu ako súdu prvého stupňa, ktorým zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, a predbežné opatrenie proti sťažovateľke nariadil.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa pred rozhodovaním o podanom odvolaní (navrhovateľom) detailne oboznámil s obsahom spisu, predloženými dôkazmi, ako aj priamo s obsahom internetovej stránky sťažovateľky www.lokal.tv.sk/zapal-rytmausa. Na rozdiel od právneho názoru súdu prvého stupňa v odôvodnení uznesenia, že v danom prípade navrhovateľ nepreukázal, že v tomto štádiu konania je potrebné dočasne upraviť pomery účastníkov nariadením navrhovaného predbežného opatrenia, dospel odvolací súd (na základe oboznámenia sa so skutkovým stavom vo veci zo spisu, ako aj z internetovej stránky, ktorú prevádzkuje odporca a obsahom odvolania) k záveru, že v tomto prípade sú splnené všetky predpoklady na vydanie navrhnutého predbežného opatrenia. Tento svoj záver odvolací súd odôvodnil takto:

«Pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Aj keď pri nariadení predbežného opatrenia ide vždy o dočasnú úpravu pomerov medzi účastníkmi, túto dočasnú úpravu musí konajúci súd vždy odvodzovať od nároku, alebo práva, ktoré má byť uplatnené v konaní vo veci samej.

V tomto prípade súd prvého stupňa mal pri posudzovaní podaného návrhu na predbežné opatrenie za to, že navrhovateľ nepreukázal, že v tomto štádiu konania je potrebné dočasne upraviť pomery účastníkov nariadením navrhovaného predbežného opatrenia, keď nepreukázal a ani dostatočným spôsobom neosvedčil existenciu hrozby bezprostredne hroziacej ujmy na jeho právach. Skutočnosť, ktorými navrhovateľ

odôvodňuje potrebu nariadenia predbežného opatrenia, a to že odporca porušuje právo navrhovateľa na súkromie a právo na česť a dôstojnosť a na ochranu dobrého mena navrhovateľa ešte sami o sebe neosvedčujú nebezpečenstvo ohrozenia práv navrhovateľa ako predpokladu pre nariadenie predbežného opatrenia. Dôvody uvádzané navrhovateľom majú byť natoľko všeobecné, že bez ďalšieho nemôžu viesť k úvahe súdu o možnej hroziacej ujme na právach navrhovateľa a skôr sú dôvodmi na preukázanie dôvodnosti nároku navrhovateľa, ktorého sa mieni v budúcnosti domáhať návrhom vo veci samej. Navrhovateľa v konaní o nariadenie predbežného opatrenia zaťažuje dôkazné bremeno osvedčenia, že jeho situácia a ním opísaný stav vyžaduje skutočne naliehavú a rýchlu úpravu pomerov, nakoľko bez nej by došlo k nezvratiteľnému poškodeniu jeho práv, príp. k inej ujme; túto podmienku sa navrhovateľovi podľa mienky súdu prvého stupňa nepodarilo osvedčiť...

Primárne, odvolací súd zisťoval, či môže animovaná postava „[REDAKOVANÉ]“ vystupujúca v uvedenej internetovej show Zapál Rytmausa, vyvolávať u divákov dojem, že môže ísť v prenesenom význame, pre potreby uvedenej show o osobu navrhovateľa. Odvolací súd je presvedčený, pričom opačný názor nevyjadril ani súd prvého stupňa, že uvedená postava má jednoznačne u divákov evokovať až jednoznačne dávať najavo, že ide o osobu navrhovateľa. Takže zámer odporcu o zosobnenie osoby navrhovateľa s postavou „[REDAKOVANÉ]“ je bez ďalšieho zrejmý. Za nie nezanedbateľný fakt, považuje odvolací súd skutočnosť, že sám navrhovateľ v neskorších dieloch uvedenej interaktívnej show premenoval postavu „[REDAKOVANÉ]“ na „[REDAKOVANÉ]“, čím akoby chcel zmierniť hrubým spôsobom z vulgarizované priezvisko navrhovateľa.

Odvolací súd sa v žiadnom prípade nemôže stotožniť s názorom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nepreukázal, že v tomto štádiu konania je potrebné dočasne upraviť pomery účastníkov nariadením navrhovaného predbežného opatrenia.

Odvolací súd nemá ani predstavu, akým iným, flagrantnejším spôsobom by malo byť zasiahnuté do najzákladnejších ľudských práv, aby boli splnené podmienky na vydanie obdobného predbežného opatrenia. Navrhovateľ zosmiešnil a stále zosmiešňuje osobu navrhovateľa v tých najintímnejších osobnostných rovinách, na ochranu ktorým musí mať a má nárok každý človek. V tomto prípade, vzhľadom na skutočnosť, že osoba navrhovateľa

je osobou verejne známou, vystupujúcou v umeleckej oblasti, je dehonestujúci dopad uvedenej show na jeho osobu ešte vypuklejší.

Osoba „[REDAKOVANÉ]“, neskôr „[REDAKOVANÉ]“, ktorá ako už bolo vyššie uvedené má znázorňovať osobu navrhovateľa je odporcom v uvedenej internetovej show zobrazovaná ako osoba s homosexuálnou orientáciou, je opisovaná mimoriadne ponižujúco, v jednej časti uvedenej show mala dokonca poskytnúť inej mužskej postave, ktorá zjavne pripomína známeho pornoherca českej národnosti orálny sex, pričom tvár postavičky „[REDAKOVANÉ]“ neskôr „nesie jasné znaky“ poskytovania tejto sexuálnej praktiky.

Takéto vulgárne, obscénne spojenia smerujúce k osobe navrhovateľa považuje odvolací súd pri akokoľvek chápanej miery „umeleckej nadsádzky“ za absolútne neprijateľné a tým najhrubším spôsobom zasahujúce do osobnej cti, dôstojnosti, dobrej povesti a dobrého mena, tým pádom do osobnosti navrhovateľa. V tomto prípade nie je úlohou odvolacieho súdu posudzovať vkus divákov, či sa im takýto druh humoru páči, ani neposudzuje kvalitu prípadne hodnotu daného audiovizuálneho diela. Úlohou súdu je poskytnúť právnu ochranu účastníkovi konania v tom prípade ak má za to, že na takéto poskytnutie právnej ochrany je dôvod a sú splnené podmienky pre jej poskytnutie.

Súd prvého stupňa zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia aj z dôvodu, že pri inštitúte predbežného opatrenia v zásade platí, že výrok predbežného opatrenia nemá byť totožný s výrokom rozhodnutia vo veci samej, a to najmä z dôvodu, aby predbežné opatrenie, ktoré má len dočasný charakter, nevytvorilo nenávratný (nenapraviteľný) stav v právnych vzťahoch medzi účastníkmi konania. Ak by súd vyhovel návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia v požadovanom znení rozhodol by de facto aj o tých právach a povinnostiach, o ktorých bude rozhodovať vo veci samej a tak predbežné opatrenie by predchádzalo rozhodnutiu súdu o veci samej, čo je v rozpore s jeho účelom. Navrhovateľom požadované predbežné opatrenie by prejudikovalo rozhodnutie vo veci samej, v dôsledku čoho by bol výrok meritórneho rozhodnutia nadbytočný. Navrhovateľ predbežným opatrením tak podľa mienky súdu prvého stupňa nesledoval dočasnú, ale trvalú úpravu pomerov účastníkov konania, ktorá okolnosť je ďalším dôvodom na zamietnutie jeho návrhu.

K tejto úvahe súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že je potrebné individualizovať a konkretizovať pri každom konaní o predbežnom opatrení či táto

všeobecne platná zásada konania o predbežnom opatrení musí platiť univerzálne. V tomto prípade má odvolací súd za to, že potreba dočasnej úpravy vzťahov medzi účastníkmi konania má prednosť pred takto formálne chápaným predpokladom na vydanie predbežného opatrenia. Navrhovateľ za daného stavu v podstate nemá ani inú právnu možnosť ako sa brániť právnymi prostriedkami voči znevažujúcim útokom na jeho osobu, pričom vydanie predbežného opatrenia v danej veci nemožno v žiadnom prípade chápať ako prejudikovanie rozhodnutia vo veci samej, nakoľko po vykonanom riadnom dokazovaní, môžu byť preukázané iné skutočnosti na základe ktorých môže súd dospieť k inému záveru, ako pri vydaní tohto predbežného opatrenia. Odvolací súd taktiež poukazuje na fakt, že vo veci samej sa navrhovateľ mieni domáhať aj uloženia povinnosti odporcovi zničiť hmotné substráty, ktoré má odporca k dispozícii a na ktorých sú zachytené odvysielané časti audiovizuálnej interaktívnej show a súčasne bude požadovať aj priznanie majetkovej satisfakcie. Takže vo veci samej sa pravdepodobne bude navrhovateľ domáhať aj iného práva ako si uplatnil v návrhu na vydanie predbežného opatrenia aj keď vyplývajúce z identického právneho základu.

Podľa názoru odvolacieho súdu je intenzita zásahu do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti takého rozsahu, pričom sa stále stupňuje tým, že vznikajú nové časti uvedeného diela takého rozsahu a vykonávaná takým spôsobom, že vydanie predbežného opatrenia je plne odôvodnené a neodporujúce zákonu.»

Vychádzajúc predovšetkým z citovaného, ústavný súd po oboznámení sa so všetkými rozhodnutiami všeobecných súdov, ktoré boli vo veci sťažovateľky o nariadenie predbežného opatrenia vydané, konštatuje, že záver najvyššieho súdu, podľa ktorého napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odvolací súd neodňal sťažovateľke možnosť konať pred súdom z dôvodu, že svoje uznesenie náležite neodôvodnil, nie je arbitrárny. Najvyšší súd svoj právny záver v napadnutom uznesení primerane odôvodnil, preto ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnený a podľa názoru ústavného súdu je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nariadenie predbežného opatrenia má dočasný (predbežný) charakter. Pri nariaďovaní predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. V dôsledku toho sa tu nezisťujú všetky tie skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia o veci. Právna úprava síce výslovne neupravuje, ako má súd postupovať pri zisťovaní skutkového základu pre vydanie predbežného opatrenia, avšak § 75 ods. 6 OSP dáva zreteľne najavo, že nemôže ísť o dokazovanie v plnom rozsahu. Skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi. Zákon z tohto dôvodu ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní o predbežnom opatrení mal súd vykonávať dokazovanie (§ 120 a nasl. OSP). Pre nariadenie predbežného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 149/2010 z 5. augusta 2010). Medzi osvedčením a dokázaním nejakej skutočnosti je rozdiel, ktorý odlišuje mieru zisťovania skutkového stavu pri vydávaní uznesenia o predbežnom opatrení a rozsudku (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 M Cdo 5/2012 z 28. novembra 2012).

Ústavný súd poukazuje tiež na to, že dočasná úprava práv a povinností, ktorá je účelom predbežného opatrenia, nevyklučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o predbežnom opatrení bude vo veci samej rozhodnuté inak, než v konaní o predbežnom opatrení. Všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu. Predbežné rozhodnutia predstavujú opatrenia, trvanie ktorých je obmedzené a môžu byť kedykoľvek na návrh zrušené (IV. ÚS 257/2010).

Vychádzajúc zo špecifického charakteru predbežných opatrení, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že meritórne posudzuje predbežné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (IV. ÚS 82/09).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k právnomu záveru, ktorý najvyšší súd v napadnutom uznesení vyslovil, dospel ústavne konformnou interpretáciou a aplikáciou príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už konštantne uvádza, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom alebo trestnoprávnom konaní, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 30. júla 2014. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku najvyšším súdom ako dovolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že v posudzovanom prípade neexistujú také skutočnosti, ktoré by signalizovali reálnu možnosť vysloviť porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 30. júla 2014 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.4 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 26 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 17 ods. 1 a 4 listiny a práva podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 17 ods. 1 listiny sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 17 ods. 4 listiny slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia, ktoré sú v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejnú bezpečnosť, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosť, aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods. 2 dohovoru).

Z obsahu sťažovateľkinej argumentácie prednesenej ústavnému súdu v sťažnosti je zrejmé, že podstata ňou namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 26 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 17 ods. 1 a 4 listiny a práva podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru tkvie v namietanej nesprávnosti skutkových a právnych záverov krajského súdu obsiahnutých v napadnutom uznesení z 24. mája 2013 vedúcich podľa jej názoru k zjavne neprimeranému obmedzeniu jej slobody prejavu.

Zo sťažnosti vyplýva, že porušenie slobody prejavu garantovanej ústavou, listinou i dohovorom sťažovateľka namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na to, ak ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a ani jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak v posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k neprípustnému zásahu do slobody prejavu sťažovateľky.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 26 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 17 ods. 1 a 4 listiny a práva podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 223/2013 z 30. júla 2014 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

Ústavný súd nad rámec už uvedeného považuje za vhodné uviesť, že napadnuté uznesenie krajského súdu z 24. mája 2013 o nariadení predbežného opatrenia na jednej strane preventívne bráni eventuálnemu poškodeniu práv navrhovateľa, ku ktorému by mohlo dôjsť zásahom do ochrany jeho osobnosti pred prijatím meritórneho rozhodnutia, no na druhej strane berie do úvahy požiadavku minimalizácie zásahu do práv sťažovateľky tým, že v súlade so zákonom obmedzuje časovú pôsobnosť predbežného opatrenia do právoplatného skončenia konania vo veci samej, pričom na tento účel krajský súd uložil navrhovateľovi v lehote 30 dní od doručenia predbežného opatrenia podať na súde žalobu v merite veci (čo aj navrhovateľ splnil v určenej lehote 3. júla 2013). Ústavný súd zistil, že konanie vo veci samej na návrh navrhovateľa je vedené okresným súdom pod sp. zn. 16 C 29/2013, pričom v súčasnosti nie je ešte právoplatne skončené.

Medzičasom v exekučnej veci oprávneného proti sťažovateľke o vymoženie uloženej povinnosti predbežným opatrením vedenej Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 55 Er 3754/2013 odvolací krajský súd uznesením sp. zn. 18 CoE 380/2014 z 28. novembra 2014 zamietol námietky sťažovateľky proti exekúcii na základe uznesenia - predbežného opatrenia krajského súdu sp. zn. 5 Co 276/2013 z 24. mája 2013 (exekučného titulu) - s tým, že postup oprávneného pri nútenom vymáhaní povinnosti sťažovateľky vyplývajúcej z exekučného titulu považoval za legitímny a dôvodný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2016